

вознепавидѣ. При това корпуси-те весма мало
ти е грижада найдатъ истинна-та. Всяко мнѣніе
е маловажно на честолюбивы-те стига само да
иматъ власть и первенство.

Павелъ.

“ Колко самъ несчастливъ! отъ всяка стра-
на самъ загубенъ, Азъ самъ осужденъ да поми-
на живота си далекъ отъ Виргинія въ работы
нензвѣстны и безславны! „ Послѣ вздохна
отъ глубина сердечна.

Старецъ.

“ Богъ да ти е покровитель, и человѣче-
скій родъ твой корпусъ! Тыя люби, тыя почни-
тай постоянно. Семейства, корпуси, народи, ца-
ріе имать си нихы-те предразсудоцы и стра-
сти; и многажды треба да имъ служи нѣкой съ
злоба; Богъ само и человѣческій родъ искатъ
отъ насъ добрѣтели.

“ Но за що ты желаешъ да си отличенъ
между другы-те человѣцы? Това расположениe
не е естественно, защо-то ако бы всякъ го ималъ,
то онъ щеше да ся нахожда въ една без-
престанна борба съ сосѣдника си. Возблагода-